

לקוטי שיחות
PROJECT
LIKKUTEI
SICHOS

פענוח הערות ומראי-מקומות

חלק כב ל"ג בעומר.

(2) טור או"ח סימן תצג. נוהגין בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו תלמידי ר"ע.

שולחן ערוך שם ס"א. נוהגים שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג בעומר מפני שבאותו זמן מתו תלמידי ר' עקיבא אבל לארס ולקדש שפיר דמי ונשואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו: הגה מיהו מל"ג בעומר ואילך הכל שרי (אבודרהם וב"י ומנהגים):

שולחן ערוך הרב שם ס"ה. ל"ג ימים יש אומרים שיהם מתחילין מיום ראשון של ספירת העמר ומסמין בל"ג בעומר, שבאותו יום מתו האחרונים של הכ"ד אלה. לפיכך נוהגין קצת להרבות בשמחה ביום זה, ואין אומרים בו תחנון, לפי שבו ביום פסקו למות. ואף שמתו מקצת מהם ביום זה, מכל מקום הרי לענין אבילות יום האחרון אנו אומרים: "מקצת היום ככלו", כמו שנתבאר ביו"ד דעה סימן שצ"ה, לפיכך כשנוהג אבילות ושעה אחת או פחות ביום ל"ג, דהינו שמונע מלהסתפר עד לאחר שהאיר היום בל"ג — די בכך, ומתיר לו להסתפר בל"ג לאחר שעברו משהו מהיום ולשא בו אשה, וכן מל"ג ואילך. ואם חל ל"ג באחד בשבת — נוהגין להסתפר בערב שבת מפני כבוד השבת. ומכל מקום, אפילו בל"ג עצמו יזהר שלא להסתפר קדם אור היום, לפי שאין אומרים אלא "מקצת היום ככלו", אבל לילה אפילו בלילה — אינה ככל היום, ולא פסקה אבילות עד למחר ביום. ולכן אומרים תחנון בתפלת המנחה של ערב ל"ג. ויש מקומות נוהגין שלא לומר תחנון במנחה של ערב ל"ג, לפי שסומכין שבתחלת ליל ל"ג פסקו

(1) יבמות סב עמוד ב. רבי עקיבא אומר: למד תורה בגלדותו — ילמוד תורה בזקנותו. היו לו תלמידים בגלדותו — יהיו לו תלמידים בזקנותו, שנאמר: "בבקר זרע את זרעך וגו'". אמרו: שנים עשר אלה זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטופרס, וכולן מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם: רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא, כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא ואיתימא רבי חייא בר אבין: כולם מתו מימיה רעה. מאי היא? אמר רב נחמן: אספרה.

(2) מאירי שם בשם הגאונים. אע"פ שנשא אדם אשה בילדותו ישא בזקנותו היו לו בנים בילדותו יהיו לו בזקנותו ר"ל אע"פ שכבר קיים מצות פריה ורביה ומדרבנן כמו שביארנו למעלה ס"א ב' למד תורה בילדותו וכו' היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו בזקנותו שפעמים שאותם שבילדותו מתים ובאים אותם שבזקנותו ומשלימין אמרו על ר' עקיבא ששנים עשר אלה זוגות תלמידים היו לו וכלן מתו בפרק אחד על שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמם בלא תורה עד שבא לו אצל רבותינו שבדרום ושנה להם לר' מאיר ור' שמעון ור' יהודה ור' יוסי ור' אלעזר בן שמוע והם הם העמידו את השעה ותלמידים אלו הוזכר כאן שכלם מתו מפסח ועד עצרת וקבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה ונוהגים מתוך כך שלא להתענות בו וכן נוהגים מתוך כך שלא לישא אשה מפסח עד אותו זמן:

האבלות, ולכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו, כמו שאין אומרים במנחה שלפני שאר הימים שאין אומרים בהם תחנון שלילם כיומים. ולפי מנהגם מתרים גם כן להסתפר ולשא בליל ל"ג (שלפי דבריהם אין נהגין אבילות אלא ל"ב יום):

(3) זהר חלק ג רצו עמוד ב. אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הנה סגי, ולא הנה יכולנא לאסתפללא. אדחכי אנדענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג:ב) ארד ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהילים כ"א:ה) חיים שאל ממך וגו'. כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הנה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הנה בסותרינה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגענינא. בטר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטרף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכו. קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברינא למבכי, ולא יכילו למללא. שארו חברינא בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הון, חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין. משתקעו בנוקבאן דנמא רבא, וסברינא פלהו שתנין דמא. קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדן. אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערוביאי) ערובינא דסברינא, וכל ביתא הנה סליק ריחין סליקו ביה בפורינה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא. אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והו) בני מרונא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בטר דנפק פורינא, הנה סליק באוריא. ואשא הנה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון. (ישעיהו נ"ז:ב) יבא שלום ינוחו על משכבותם. כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתככין (ס"א ולא משתכחין) כיומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. וצאח חולקיה לעילא ומתא. כמה גניזין עלאין מסתמרו ליה, עליה אתמר (דניאל י"ב:ג) ואתה לך לשון ותנוס ומעמוד לגורלך לקץ הימין. עד כאן האדרא קדישא זוטא.

זהר חלק א רית עמוד א. רבי יצחק הנה יתיב יומא חד אפתחא דרבי יהודה, והנה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה למרעיה, דהנה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאר יומין. אמר ליה, אתינא לגבך, למבצי מינה תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ומדכר מאינון מלי דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדפרא שמי. וחד דתנפי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתינזיל לקברי כל ז' יומין, ותבצי בעותיד עלי. אמר ליה מנין לך. אמר ליה, הא נשמתי אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהנה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא פרוצא נפיק וקריז. דכתיב, (תהילים ל"ט:ז) אף בצלם יתהלך איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקיימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא. אמר ליה, ומהכא, דכתיב, (איוב ח:ט) כי צל ימינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אליו מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינה דבההוא עלמא, תבריר דוכתאי גבך, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינה, דלא תתפרש מנאי כל אליו יומין. אנלו לגביה דרבי שמעון, אשפחוהו דהנה לעי באורייתא, זקיף עינוי רבי שמעון, וקמא לרבי יצחק, וקמא למלאך המות דרהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי יצחק. אמר, גווננא, מאן דרגיל למיעל, ועול. ומאן דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המות לבר. אשגח רבי שמעון, וקמא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמנא שפתי דיומא הנה זמנא. אותביה קמי רבי שמעון, והנה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב אפתחא ומה (צ"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומאך דלא ליעול. אמר רבי שמעון לרבי יצחק, חמית דיוקנא דאבונד יומא דא, או לא. דהא תנינן, בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא, אבוי וקריבוי משתכחין תמן עמיה, וקמא לון ואשתמודע לון, וכל אינון דהנה מדוריה גביהו בההוא עלמא בדרגא חד, פלהו מתפנשי ומשתכחי עמיה, ואזלין עם נשמתייה. עד אטר דתשרי באתריה. אמר, עד כען לא חמינא. אדחכי קם רבי שמעון ואמר, מארי דעלמא, אשתמודע רבי יצחק לגבן, ומאנון שבועה עיינין דהכא הוא. הא אחידנא ביה, והב לי. נפק קלא ואמר, כורסינא (ס"א טסיסה) דמאריה קריבא בגדפוי דרבי שמעון, הא דידך הוא, ועמד תייתיה בזימנא דתיעול למשרי

בכורסא. אמר רבי שמעון, ודאי. אדוקי, חמא רבי אלעזר דהנה אסתליק מלאך המות. ואמר, לית קופטרא דטיפסא, באמר דרבי שמעון בן יוחאי שכיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, עול הקא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר, ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי באורייתא. ניים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה, ברי, זכאה חולקא דעלמא דין ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דסיי דגנתא דעזר, אתהיב (את יתיב) אילנא רבא ומקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי הוא. דהא הוא אחיד לך בענפי, זכאה חולקא ברי. אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה, תלת יומין הוו דחפו אדרא דמשפכא. ומקינא לך פינו פתיחו, לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא. ואנא חמינא דוכתיך וחדנא, דאמינא זכאה חולקא ברי. בר דעד כעו, בך לא נכי באורייתא. והא השתא הני זמינין למיתי גבא, תריסר צדיקא דחבריאי, ועד דהנינא נפקי, אתער קלא בבלהו עלמין, מאן חבין (ס"א שבילין) דקיימין הקא, אתעטרו, בגינה דרבי שמעון. שאלתא שאיל, ואתהיב ליה. ולא דא בלחודי, דהא שבעין דוכתי מתעטרו הקא דיליה. וכל דוכתא ודוכתא, פתחין פתיחו לשבעין עלמין. וכל עלמא ועלמא אתפתח לע' רהיטין. וכל רהיטא ורהיטא, אתפתח לשבעין פתרין עלאין. ומתמן אתפתחו ארתיין לעתיקא סתימא דכלא, למחמי בטהו געמיותא עלאה דנהרא, ומחניא לכלא. כמה דאתא אמר, (תהילים כ"ד: ד') לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. מהו ולבקר בהיכלו. הנינו דכתיב, (במדבר י"ב: ז') בכל ביתי נאמן הוא. אמר ליה, אבא, כמה זמנא יהיבו לי ביהאי עלמא, אמר ליה, לית לי רשותא ולא מדועי ליה לבר נש. אבל בהלולא רבא דרבי שמעון, תהא מתמן פתוריה. כמה דאתא אמר, (שיר השירים ג: י"א) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. אדוקי אתער רבי יצחק, ונהה חייך, ואנפוי נהירין. חמא רבי שמעון, ואסתפל באנפוי. אמר ליה, מלה דתתא שמעתא. אמר ליה, ודאי. סח ליה, אשתטח קמיה דרבי שמעון. תאנא, מההוא יומא, הנה רבי יצחק אחיד לבריה בידיה, ולעי ליה באורייתא, ולא הנה שבקיה. כד הנה עאל קמיה דרבי שמעון, אותביה לבריה לבר, ויתבי קמיה דרבי שמעון, ונהה קרי קמיה (ישעיהו ל"ח: י"ד) ה' עשקה לי ערבני. תנא, בטהו יומא פקיפא ודחילו דבר נש, כד מטי זמניה לאסתלקא מעלמא, ארבע סטרין דעלמא קיימין בדינא פקיפא, ומתערין דיגין מארבע סטרי עלמא. וארבע קשורין נצאן, וקטטותא אשתכח בינייהו,

ובענין לאתפרשא כל חד לסטרוי. פרוזא נפיק ומכרזא בטהו עלמא, ואשתמע במאתן ושבעין עלמין. אי זכאה הוא, פלהו עלמין חזאן לקדמומיה. ואי לאו, נוי לטהו בר נש ולחולקיה.

(4 פרי עין חיים שער ספירת העומר פרק ז. והטעם שמת רשב"י ביום ל"ג בעומר כי הוא מתלמידי ר' עקיבא הנ"ל שמתו בספי' העומר הנ"ל.)

(5 פנ"ח הנ"ל. בזמן הזה בענין ההולכים על הקבר רשב"י ור' אלעזר בנו במירון בל"ג בעומר. אני ראיתי למורי ז"ל זה שמונה שנים שהלך עם אשתו ועם ביתו והיה שם ג' ימים ההם. גם העיד לי הרי"ס ששנה אחת קודם שהכרתי אותו שהלך שם לגלח את בנו במשחה ושמחה בימים ההם. גם העיד לי הרי"א הלוי כי הוא היה נוהג לומר נחם בברכת תשכון וכשמסיים אחר התפלה אמר מורי ז"ל בשם רשב"י הקבור שם שאמר לי, אמור לאיש הזה למה הוא אומר נחם ביום שמחתילי לכן הוא יהיה בנחמה בזמן קרוב וכן לא יצא חודש עד שמת בנו הגדול וקיבל כוס נחמה עליו נראה מכל זה שיש שורש ליציאה זו

ספר המאמרים אדה"ז תקס"ד עמוד קא. להבין ענין הלולא דרשב"י למה נק' בלשון הלולא והלא נקבע תענית על מיתת צדיקים כמו בז' באדר שמת משה כו. וכאשר רשב"י גילה את הסתום דאורייתא הוא הענין העלי' וההילוך בבחי' הפנימי' כנ"ל במשל העמוד ונק' מהלך כו' עד אין שיעור כלל והוא מפני שהוליד יחודים עליונים בסודותיו שגילה כשהי' בגופו דוקא ומטעם הנ"ל וד"ל, משא"כ בבחי' חיצוני' התורה במעשה בלבד שהיתה בשיעורים וגבולים רק כפי שניתנה כו' נק' עומד ולא יעלה דרך העמוד בעילוי אחר עילוי כנ"ל, וזהו שנקבע תענית על מיתת הצדיקים מצד העדר אור בעולם השפל הזה בגירעון המעשה ג"כ ואעפ"י שנשאר רושם של מעשיהם למעלה מעלה אין ביכולתו לעלות בעילוי אחר עילוי כו' מאחר שהוא בבחי' שיעור וגבול כו', אך הרושם שנשאר למעלה בגילוי הסודות בבחי' סתים דאורייתא כו' עולי' הם למעלה בעילוי אחר עילוי מטעם הנ"ל עד אין שיעור כלל וזהו הטעם שנק' הלולא דוקא ברשב"י וכיוצא בו מטעם הנ"ל שהארות אור א"ס בזווג ההולדה דוקא וגם כאן בחי' הרשימו ממה שהוליד וגילה דוקא את הנעלם בעוה"ז השפל בהיותו בגוף זכה להיות מהלך עד אין שיעור בבחי' א"ס וכנ"ל וד"ל. ובכ"ז יובן מאורו"ל האי עלמא

דאזלינג מיני' כבי' הלולא דמי' כו' פי' האי עלמא דוקא שנתלכשה הנשמה אלקי' בגוף גשמי והולידה מעשים טובים כו', דאזלינג מיני' פי' דמה שנעשה בחי' מהלך ולא לעמוד כו', אינו אלא מיני' מסיבת ההלבשה של הגוף כו', וגם פי' הפשוט דאזלינג מיני' היינו בהסתלקות הנשמה דוקא להתעלות בעילוי אחר עילוי עד רום המעלות מפני דכהלולא דמיא דמה שניתן כח אור א"ס בעלי' והילוך זה הוא לפי שהוא ענין הלולא דחתונות של זווג נשמה בגופה ועיקר ההלולא הוא כד אזלינג מיני' בבחי' מהלך לאשתאבא בגופא דמלכא כנ"ל וד"ל.

לקוטי יחות חלק ז עמוד 343 בהערה ד"ה יום שמחתו: במשנת חסידים מס' אייר פ"א מ"ו: ביום ל"ג בעומר .. מצוה לשמוח שמחת רשב"י. והמ"ח לא העתיק רק דברי האריז"ל (דברי אדמו"ר הזקן הובאו בפס"ד לאדמו"ר הצ"צ ליו"ד סקט"ז). וראה פע"ח שער ספה"ע פ"ז (הובא בעט"ז לשו"ע או"ח סתצ"ג). ולהעיר שעפ"ז מפורש ג"כ ענין השמחה (ולא רק מניעת אבלות) וטעמה שמחת רשב"י" (עיין זח"ג רפז, ב. רצא, סע"א). ומזה מענה להשקו"ט בזה בשו"ת חת"ס חיו"ד סרל"ג. שו"ת שם ארי' חאו"ח סי"ד ועוד. וראה ג"כ נ"כ שו"ע או"ח סתצ"ג ומה שהקשו דהא אדרבא בהסתלקותן של צדיקים תהענין י"ל ע"פ נגלה דשאני ל"ג בעומר דרשב"י צוה לשמוח בו (עיין בפע"ה שם) ועפמש"כ במהרי"ו הובא בש"ך יו"ד ששם"ד סק"ט הדין ושומעין לו ואכמ"ל.

(6 בראשית רבה פרק סא, ג. בפקר זרע את זרעך ולעקרב אל תנח ידך (קהלת יא, ו), רבי אליעזר ורבי יהושע, רבי אליעזר אמר אם זרעת בפקר זרע באפיל, שאין אתה יודע (קהלת יא, ו): איזהו יכשר, אם של אפיל אם של פקיר (קהלת יא, ו): ואם שניהם פאחד טובים. רבי יהושע אמר אם בא עני אצלך בשחרית, תן לו. בערבית, תן לו. שאין אתה יודע איזה מהן הקדוש ברוך הוא כותב עליה הנה או זה ואם שניהם פאחד טובים. רבי ישמעאל ורבי עקיבא, רבי ישמעאל אמר אם למדת תורה בנערותך למד תורה בזקנותך, שאין אתה יודע איזה מהן מתקנים לך הנה או זה ואם שניהם פאחד טובים. רבי עקיבא אמר אם היו לך תלמידים בנערותך עשה לך תלמידים בזקנותך, שאין אתה יודע איזה מהם מתקנים לך זה או זה, ואם שניהם פאחד טובים. שנים עשר אלף תלמידים היו לרבי עקיבא מעכו ועד אנטופרס וכלם בפרק אחד מתו, למה, שהיתה עיניהם צרה אלו באלו, ובסוף העמיד שבעה, רבי מאיר ורבי יהודה, רבי יוסי

ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע ורבי יוחנן הסנדלר ורבי אליעזר בן יעקב. ואית דאמרי רבי יהודה ורבי נחמיה ורבי מאיר ורבי יוסי ורבי שמעון בן יוחאי ורבי חנינא בן חנינאי ורבי יוחנן הסנדלר. אמר להם בני, הראשונים לא מתו אלא שהיתה עיניהם צרה אלו באלו תנו דעתכם שלא תעשו כמעשיהם, עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה. רבי דוסתאי בשם רבי שמואל בר נחמן אמר היו לך בנים בנערותך קח לך אשה בזקנותך והעמיד בנים, וממי אתה למד מאברהם שהיו לו בנים בנערותו ולקח אשה בזקנותו והעמיד בנים, הדין הוא דכתוב: ויסף אברהם וגו'.

קהלת רבה פרק יא, ו. בפקר זרע את זרעך, רבי אליעזר ורבי יהושע, רבי אליעזר אמר אם זרעת בפקר זרע באפיל, שאין אתה יודע איזה מתקנים לך אם הפקיר ואם האפיל. פי אינה יודע אי זה יכשר הנה או זה. רבי יהושע אמר נשאת אשה בילדותך ומתה, תשא בזקנותך. היו לך בנים בילדותך, יהיו לך בנים בזקנותך, שצאמר: בפקר זרע את זרעך ולעקרב אל תנח ידך פי אינה יודע אי זה יכשר הנה או זה. רבי ישמעאל ורבי עקיבא, רבי ישמעאל אמר אם למדת תורה בנערותך למד בזקנותך, שאין אתה יודע אי זו תורה מתקנת, אם של נערותך אם של זקנותך, ואם שניהם פאחד טובים. ורבי עקיבא אמר שנים עשר אלפים תלמידים היו לי מגבת ועד אנטופרס וכלו מתו בחיי בין פסח לעצרת, ובסוף העמיד לי שבעה, ואלו הן: רבי יהודה, ורבי נחמיה, ורבי מאיר, ורבי יוסי, ורבי שמעון בן יוחאי, ורבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי, ורבי יוחנן הסנדלר. אמר להם הראשונים לא מתו אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, אתם לא תהיו כן, מיד עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה. רבי נתן [נ"א] פהו פתח קרייא באשה, אם לקחת אשה בנערותך לקח בזקנותך, למה אינה יודע איזה בנים מתקנים לך, אם של נערותך אם של זקנותך, אם שניהם פאחד טובים

(7 אגה"ק סימן זד. מה שכתב ליושבי ארץ הקדש תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן לנחמם בכפליים לתושיה, על פטירת הרב הגאון המפורסם איש אלקים קדוש, הר' ישראל, עמוד הנמי פטוש הקדוש, מורנו הרב ורבינו רבי מנחם מענדל גשמתו עזו. אהובי אחי ורעי אשר כנפשי כו', ה' עליהם יחיו חיים עד העולם, וצאצאיהם אתם זרע אמת ברוכי ה' המה מעתה ועד עולם. אחרי דרישת שלומם כמשפט לאוהבי שמו, באתי לדבר על לב נדבאים הנאנחים והנאנקים, ולנחמם בכפליים לתושיה, אשר שמעה אזני ותבן לה, על מאמר רבותינו זכרונם לברכה "דשבק חיים לכל

סי". כי "צדיק באמונתו יחיה", וב"יראת ה' לסיים",
 וברשפי אש שלקבת אהבתו מסיים, לכל בָּהֶן סי רוחו
 [נוסח אחר: ונשמתו] כל ימי חלדו, ויהי בהעלות ה' רוחו,
 ונשמתו אליו יאסוף, ויעלה בעילוי אחר עילוי עד רום
 המעלות – שבק סי רוחו, "פעולתו אשר עבד בה"
 לפנים בישראל, פעולת צדיק לסיים לכל סי, היא נפש
 כל סי הקשורה בנפשו בסבלי עבודות אהבה רבה ואהבת
 עולם, כל תמוט לנצח, אשר "מי האיש הקפץ סיים",
 לדבקה בה סיים – בעבודתו תדבק נפשו, והיתה צרוּרה
 בצרור הסיים את ה', בסי רום אפינו אשר אמרנו בצלו
 נחיה בגוים. אשר שבק לנו, בכל אחד ואחד כפי בחינת
 התקשרותו באמת, ואהבתו אהבת אמת הטהורה, "מקרב
 איש ללב עמוק", כי "כמים הפנים וכו'", "רוח אייתי
 רוח ואמשיך רוח", ורוחו עומדת בקרבינו ממש, כי
 בראותו ילדיו מעשה ידיו בקרב וקדישו שמו יתברך,
 אשר יתגדל ויתקדש, כאשר גלף בדרך ישרה אשר הורנו
 מדרךיו, ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד. ונהו שכתוב
 בזוהר הקדוש ד"צדיקא דאתפטר אשתפח בכלהו עלמין
 תתיר מבחיהי", דהיינו, שגם בזה העולם המעשה –
 "היום לעשותם" – אשתפח תתיר: כי המעשה (גדול)
 [גדל] והולך, גידולי גידוליו, מן "אור זרוע לצדיק"
 ב"שדה אשר ברכו ה'", המאיר לארץ וחוצות, וגם אנחנו
 אלה פה היום כולנו סיים בדרךיו – "דרך הקדש יקרא
 לה". זאת בעבודת ה' במילי דשמיא. ובמילי דעלמא –
 בפירוש אתמר בזוהר הקדוש, ד"צדיקיא מגינין על
 עלמא ובמיתתהון תתיר מבחיהון, ואלמלא צלותא
 דצדיקיא בההוא עלמא – לא אתקנים עלמא רגעא חדא".
 וכל הקרוב קרוב אל משפן ה' בסי קודם לברכה: ביאור
 על הנזכר לעיל **איתא** בזוהר הקדוש, ד"צדיקא דאתפטר
 אשתפח בכלהו עלמין תתיר מבחיהו כו". וצריך להבין,
 תינוח בעולמות עליונים – אשתפח תתיר בעולמות שמה,
 אבל בעולם הזה איך אשתפח תתיר? ויש לומר, על דרך
 מה שקבלתי על מאמר חכמינו זכרונם לברכה "דשבק
 סיים לכל סי". פנודע, שסיי הצדיק אינם סיים בשירים
 כי אם סיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה, כי
 באמונה פתיב: "וצדיק באמונתו יחיה", וביראה פתיב:
 "ויראת ה' לסיים", ובאהבה פתיב: "רודף צדקה וחסד
 ימצא סיים", וחסד הוא אהבה. ושלשה מדות אלו הם
 בכל עולם ועולם עד רום המעלות, הכל לפי ערך בחינת
 מעלות העולמות זה על זה בדרך עילה ועלול, פנודע.
 והנה, בהיות הצדיק סי על פני האדמה, היו שלשה מדות
 אלו בתוך כלי ולבוש שלקם בבחינת מקום גשמי, שהיא
 בחינת נפש הקשורה בגופו, וכל תלמידיו אינם מקבלים

רק הארת מדות אלו וזיון, המאיר חוץ לכלי זה על-ידי
 דבוריו ומחשבותיו הקדושים, ולכן אמרו רבותינו
 זכרונם לברכה שאין אדם עומד על דעת רבו וכו'. אבל
 לאחר פטירתו, לפי שמתפרדים בחינת הנפש שנשארה
 בקבר מבחינת הרוח שבגן עדן, שהן שלש מדות הללו,
 לפיכך יכול כל הקרוב אליו לקבל חלק מבחינת רוחו
 שבגן עדן, הואיל ואינה בתוך כלי ולא בבחינת מקום
 גשמי, פנודע מאמר רבותינו זכרונם לברכה על יעקב
 אבינו על-ידי השלום שנכנס עמו גן עדן, וכן כתב בספר
 עשרה מאמרות, שאור גן עדן מתפשט סביב כל אדם,
 ונרשמים באור זה כל מחשבותיו ודבוריו הטובים
 בתורה ונבואת ה' (וכן להיפך חס ושלום נרשמים באור
 המתפשט מגיהנם סביב כל אדם). הלכך, נקל מאד
 לתלמידיו, לקבל חלקם מבחינת רוח רבם העצמיית,
 שהם אמונתו ויראתו ואהבתו אשר עבד בהם את ה', ולא
 זיום כלבד המאיר חוץ לכלי, לפי שבחינת רוחו העצמית
 מתעלה בעילוי אחר עילוי, להכליל בבחינת נשמתו שבגן
 עדן העליון שבעולמות העליונים. ופנודע, שכל דבר
 שבקדושה אינו נעקר לגמרי מכל וכל ממקומו ומדרגתו
 הראשונה, גם לאחר שנתעלה למעלה למעלה. ובחינה זו
 הראשונה שנשארה למטה בגן עדן הסתתון במקומו
 ומדרגתו הראשונה, היא המתפשטת בתלמידיו, כל אחד
 כפי בחינת התקשרותו וקרבנותו אליו בסייו ובמותו
 באהבה רבה, כי, המשיכת כל רוחניות, אינה אלא על-ידי
 אהבה רבה, כמו שכתוב בזוהר הקדוש דרום דרעותא
 דלפא אמשיך רוח מלעילא, רק אם יפון לקראת אלהיו
 בהכנה רבה ויגיעה עצומה, לקבל שלש מדות הללו,
 בדרך שהורהו רבו, וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה:
 "געת ומצאת – תאמין". והנה, יש עוד בחינת הארה
 לתלמידיו, רק שאינה מתלבשת בתוך מוחם ממש
 בראשונה, רק מאירה עליהם מלמעלה, והיא מעליית
 רוחו ונשמתו למקור חוצבו, דהיינו ל"חלק תפוחין
 קדישין", ועל-ידי זה נעשה שם יחוד, על-ידי העלאת
 "מיין נוקבין" מפל מעשיו ותורתו ונבואתו אשר עבד כל
 ימי סייו, ונזרעו ב"חלק תפוחין קדישין" אורות עליונים
 מאד, לעומת תחתונים, אשר הם תורתו ונבואתו. והארת
 אורות עליונים אלו מאירה על כל תלמידיו, שנעשו
 עובדי ה' על-ידי תורתו ונבואתו. והארה זו ששלקם
 מלמעלה, מכנסת בלפם הרהורי תשובה ומעשים טובים,
 וכל המעשים טובים הנולדים מהארה זו שמאירה
 מאורות הזרועים בשדה הנזכר לעיל – נקרא "גידולי
 גידולין". והארה זו היא בהעלם וחסמת גדול, כמו שמש
 המאיר לכוכבים מתחת לארץ, כדאיתא בתיקונים על

מִשֶּׁה רִבִּינוּ עֲלֵיוֹהֶשְׁלֹם, שְׁאֵסֵר פְּטִירָתוֹ מִתְּפִשְׁטָה
הָאֶרְתּוֹ בְּכָל דָּרָא וְדָרָא לְשָׁשִׁים רַבּוֹא נְשָׁמוֹת, כְּמוֹ שְׁמֵשׁ
הַמָּאִיר מִתַּחַת לְאֶרֶץ לְשָׁשִׁים רַבּוֹא כּוֹכָבִים:

10) סידור שער הל"ג בעומר דש עמוד ב. והנה, אחר
שיום ל"ג בעומר, שהוא בחי' הוד שבהוד כנ"ל, הוא
היותר אחרון במדרגה, ונעוץ בו מבחי' היותר עליון,
משום דנעוץ תחילתו בסופן דוקא כנ"ל, א"כ בכל זה
מובן הטעם לבחי' הלולא דרשב"י ע"ה שהיה כל"ג
בעומר דוקא כידוע. דהנה ידוע ששרש נשמת רשב"י
היה מניצוץ נשמת משה ע"ה, ולכך היה התגלות סודות
התורה ופנימיותה על ידו דוקא, ולא ע"י תנא
אחר, כמבואר בזהר", כמו שהיה התגלות התורה הנגלית
ע"י משה רבינו ע"ה. והנה, כל ימיו היה עוסק בסודות
התורה, וכשהגיע עת הסתלקותו בודאי הגיע בשעה
ההיא לתחילת וראש כל המדרגות שלו בבחי' השגות
ברזין דאורייתא, וזה היה ענין לימודו עם החברייא
בשעה ההיא דוקא, כמבואר באד"ז בפ' האזינו, ולכך נק'
אז הלולא דרשב"י. ולפי שגם כל מה שעסק כל ימיו
ברזין דאורייתא עלו עם שרש נשמתו בעלותו בשעה
ההיא", לכך היה אז דוקא גילוי הארת עיקר שרש
שרשו ברום המעלות, במדרגה היותר עליונה למעלה
מעלה, וכמו שאמר על עצמו בחד קטירא אתקטרנא כו',
וכמ"ש במ"א". ולהיות כי הכלל הוא דאין תחילתו מאיר
אלא בסופן דוקא כנ"ל, משום שאור היותר עליון לא
יוכל לבא בגילוי כ"א ביותר תחתון כנ"ל, ע"כ היה זמן
הסתלקות שלו הנק' הלולא כנ"ל כל"ג בעומר דוקא,
להיות שכל"ג בעומר הוא מדרגה היותר תחתונה, והוא
בחי' הוד שבהוד הנק' מודים דרבנן, ובו דוקא נעוץ בחי'
היותר -תחילה] גם מהאור שמאיר בבחי' ההוד עצמו
כנ"ל. וע"ד הנ"ל בענין הטעם מה שחז"ל דוקא תיקנו
מודים דרבנן, לפי - שהמה מבחי' עיני העדה הנק'
תחילתן, שאינו מאיר אלא בסופן, והוא בהודאה דהודאה
הנק' מודים דרבנן כו', וד"ל.

11) זהר חלק ב קצ עמוד ב. דָּאָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל אֱלִין
חֲבֵרִיָּא, דְּלֹא רְחִימִין אֱלִין לְאֱלִין, אִסְתַּלְקוּ מֵעֻלְמָא עַד
לֹא מָטָא זְמַנְיָהּ, כָּל חֲבֵרִיָּא בְּיוֹמֵי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, רְחִימוּ
דְּנִפְשָׁא וְרוּחָא הָהָא בִּינְיָהּ, וּבִגִּין כֶּף בְּדָרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּאִתְּגַלְיָא הָהָא, דְּהָהָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל חֲבֵרִיָּא דְּלֹא
רְחִימִין אֱלִין לְאֱלִין, גְּרָמִין דְּלֹא לִיהֶּךָ בְּאַרְחַּ מִיִּשְׂרָאֵל. וְעוֹד
דְּעִבְדִּין פְּגִימוּ בָּהּ, דְּקָא אוֹרִיָּתָא רְחִימוּ וְאִתְּנָה וְקִשּׁוּט
אִית בָּהּ. אֲבִרְהָם רְחִים לִיצְחָק, יִצְחָק לְאַבְרָהָם, מִתְּחַבֵּקֵין
דָּא בְּדָא, יַעֲקֹב תְּרַוְוִיָּהּ אִתְּיָדִין בֵּיהּ, בְּרְחִימוּ, וּבְאַתְּנָה,

יְהִיבִין רִוּחִיָּהּ דָּא בְּדָא. חֲבֵרִיָּא כְּהָהּוּא דִּוְגָמָא אֲצִטְרִיכוּ,
וְלֹא לְמַעַבְד פְּגִימוּ.

שער הכוונות ענין ספירת העומר דרוש יב. ענין מנהג
שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י
ור"א בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע ואוכלים
ושותי' ושמחים שם אני ראיתי למוז"ל שהלך לשם פ"א
ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה
ימים ראשו' של השבוע ההו' וזה היה פעם הא' שבא
ממצרים אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה
הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והה"ר יונתן שאגי"ש העיד
לי שבשנה הא' קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מוז"ל
שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילחו
את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה.
גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנז' הלך גם הוא
שם והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון נחם ה'
אלקינו את אבלי ציון כו' וגם בהיותו שם אמר נחם כו'
ואחר שגמר העמידה א"ל מוז"ל כי ראה בהקיץ את
רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו אמור אל האיש הזה
אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתנו והנה לכן
הוא יהיה בנחמה בקרוב ולא יצא חדש ימים עד שמת לו
בן א' וקבל עליו תנחומין וכתבתי כל זה להורות כי יש
שרש במנהג הזה הנז'. ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא
מחמשה תלמידיו הגדולים של ר"ע ולכן זמן שמחתו
ביום ל"ג לעומר כפי מה שביאר לעיל ביום ל"ג לעומר:

14) קדושים יט, יח. לֹא־תִקֹּם וְלֹא־תִטֹּר אֶת־בְּנֵי עַמֶּךָ
וְאֶהְיֶה לְרֹעֶךָ כְּמֹדֶךָ אֲנִי יְהוָה:

תורת כהנים שם. "ואהבת לרעך כמוך" – רבי עקיבא
אומר זה כלל גדול בתורה.

15) לקוטי שיחות חלק ז עמוד 342. ידוע סיפור
הגמרא בנוגע לל"ג בעומר, אשר תלמידי רבי עקיבא
מתו משום שלא נהגו כבוד זה לזה, וביום הל"ג בעומר
פסקו מלמות. ככל סיפורי התורה, שגם הם תורה
ותכליתם הוראה, יש בסיפור האמור על דבר תלמידי
רבי עקיבא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל, ובפרט
- התלמידים והתלמידות שליט"א, ובהקדמה; כיון
שהגמרא מעידה שהם תלמידי רבי עקיבא", הרי מובן
שהיו ראויים לתואר זה, היינו שלמדו באופן שהורה
להם התנא הגדול והחכם הדגול, בהתמדה ושקידה
וקיימו מצוותי' במסירת נפש. מזה מובן שמה שלא נהגו
כבוד זה לזה, לא הי' זה מחמת דברים של מה בכך, ח"ו,
אלא הי' להם יסוד וטעם בזה בהתאם לערך תלמידי רבי

עקיבא" והביאור בזה הוא על פי מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה שאין דיעותיהם של בני אדם שוות, שמה מובן שגם בעבודת השם יתברך, בלימוד התורה וקיום המצוות, אינם שווים: אצל האחד כל זה בא בעיקר מתוך אהבת השם, אצל השני הוא בעיקר מתוך יראת השם, ואצל השלישי הוא בעיקר מתוך קבלת עול, וכו'. אף שכמובן ופשוט בנוגע למעשה אין חילוק ביניהם וקיימו התומ"צ במילואם ובשלימותם. ובהיותם תלמידי רבי עקיבא, הרי בודאי שהיו אנשי אמת, שעבודתם היתה באמתיות ובפנימיות שהחזירה כל תוך תוכם, באופן שדוקא דרכם נראתה להם הנכונה באמת. ומי שלא הגיע למדרגה זו הרי, לפי דעתם, חסר הוא בשלימות. והיות שהיו תלמידי ר' עקיבא שאמר ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה". לא הסתפקו בזה שכל אחד בעצמו הלך מחיל אל חיל בדרכו העולה בית אל, אלא השתדלו גם כן להשפיע על חבריהם שגם הם יעבדו את השם באופן זה דוקא, ואלה שלא קיבלו הדבר לא יכלו לנהוג בהם כבוד ככל הדרוש מתלמידי רבי עקיבא.

16 ברכות נח עמוד א. תנו רבנן: הרוֹאֶה אוֹכְלוֹסִי יִשְׂרָאֵל, אֹמֵר: "בְּרוּךְ ... חֶסֶם הָרָזִים" — שָׁאִין דַּעְתָּם דוֹמָה זֶה לָזֶה, וְאִין פְּרָצוּפִיָּהּ דוֹמִים זֶה לָזֶה.

סנהדרין לח עמוד א. לפיכך כו': תנו רבנן אדם יחידי נברא ומפני מה שלא יהו המינים אומרים הרבה רשויות בשמים דבר אחר מפני הצדיקים ומפני הרשעים שלא יהו הצדיקים אומרים אנו בני צדיק ורשעים אומרים אנו בני רשע דבר אחר מפני המשפחות שלא יהו משפחות מתגרות זו בזו ומה עכשיו שנברא יחיד מתגרות נבראו שנים על אחת כמה וכמה דבר אחר מפני הגזלנים ומפני החמסנים ומה עכשיו שנברא יחידי גזולין וחומסין נבראו שנים על אחת כמה וכמה: ולהגיד גדולתו כו': תנו רבנן להגיד גדולתו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד וכולן דומין זה לזה אבל הקדוש ברוך הוא טובע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחבירו שנא' (איוב לח, יד) תתהפך כחומר חותם ויתיצבו כמו לבוש ומפני מה אין פרצופיהן דומין זה לזה שלא יראה אדם דירה נאה ואשה נאה ויאמר שלי היא שנאמר (איוב לח, טו) וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר תניא היה רבי מאיר אומר בשלשה דברים אדם משתנה מחבירו בקול במראה ובדעת בקול ובמראה משום ערוה ובדעת מפני הגזלנים והחמסנים.

אבות פרק ב משנה ט. אָמַר לָהֶם, צָאוּ וּרְאוּ אִיזוּהֵי דָרְךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּדְבַק בָּהּ הָאָדָם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, עֵינַי טוֹבָה. רַבִּי יְהוֹשֻעַ אֹמֵר, חֶבֶר טוֹב. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, שָׁכֵן טוֹב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, הָרוּאֶה אֶת הַנּוֹלָד. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, לֵב טוֹב. אָמַר לָהֶם, רוּאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲרָף מִדְּבָרֵיכֶם, שֶׁבִּכְלָל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם. אָמַר לָהֶם צָאוּ וּרְאוּ אִיזוּהֵי דָרְךְ רַעָה שֶׁיִּתְרַחֵק מִמֶּנָּה הָאָדָם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, עֵינַי רַעָה. רַבִּי יְהוֹשֻעַ אֹמֵר, חֶבֶר רַע. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, שָׁכֵן רַע. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, הַלֵּנָה וְאֵינוּ מְשַׁלֵּם. אֶחָד הַלֵּנָה מִן הָאָדָם, כְּלוֹנָה מִן הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לו) לֵנָה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלַם, וְצָדִיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, לֵב רַע. אָמַר לָהֶם, רוּאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲרָף מִדְּבָרֵיכֶם, שֶׁבִּכְלָל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם:

שם משנה י. הֵם אָמְרוּ שֶׁלִּשָׁה דְּבָרִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, יְהִי כְבוֹד חֶבְרָךְ חֶבִיב עֲלֶיךָ כְּשֶׁלֶךְ, וְאַל תְּהִי נֹסֶה לְכַעַס. וְשׁוֹב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִיתָתְךָ. וְהָיוּ מִתְחַמֵּם כְּגִיד אוֹרֵן שֶׁל חֲכָמִים, וְהָיוּ זֹהִיר בְּגִחְלָתָן שֶׁלֹא תִכְנֶה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמִיכֶתָּן) נְשִׁיכֶת שׁוּעַל, וְעִקִּיצְתָּן עִקִּיצַת עֶקְרֵב, וְלִחִישְׁתָּן לְחִישַׁת שָׂרָף, וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּגִחְלֵי אֵשׁ:

המשך תרע"ב פרק יג. ולבד כל הנ"ל, לא יתכן לומר דמה שהאור נק' אור החסד, זהו רק לאחר התלבשותו בכלי, אבל מצ"ע יוכל להיות אור הגבורה, דא"כ, מה"ע דאי' בזהר לך לך דפ"ז ע"א ובמק"מ שם בשם האריז"ל, אחליפו דוכתייהו אור החסד בכלי הגבו' כו"י, הרי אינו שייך לקרותו אף אחליפו, שהרי אין לו יחס לחסד יותר מלגבורה כו' ובמ"א" מב' ענין אחליפו דוכתייהו עד"מ שמאי והלל ששניהם קיבלו מרב א' (שקיבלו משמעי' ואבטליון, כמ"ש בפר"א) סברא א', ואעפ"כ זה אוסר וזה מתיר, והיינו שנעשה השינוי בהכלים שלהם, כי, שמאי שהי' מצד הגבו' י, נוטה לאיסור, שהוא מבחי' גבורה, והלל שהי' מצד החסד, נוטה להיות, שהוא בחי' חסד, אבל האורות, שהוא הסברא שקיבלו מרבם, הרי שניהם קיבלו סברא אחת, אלא שנשתנה לפי מזג הכלי כו' (י"ל שזהו ע"ד המבו' בענין אור מים רקיע, דמיא נייד, ורקיע אגלילו מיא כו', והיינו, דמים היא נקודת החכ' שיכולים עדיין להטותה לכל צד כו'. דג' מדרי' אור מים רקיע הן בהשפעה שנמשך מן המשפיע אל המקבל, דאור הוא כמו שההשפעה היא עדיין אצל המשפיע בהעלם, ומים הוא כמו שנמשך בהתגלות מן המשפיע אל המקבל, ורקיע הוא כמו שנתפס אצל המקבל כו', וכמ"ש במ"א". כמ"כ בשכל הרב אין בה עדיין התחלקות חו"ג כו', ובהשגה שלהם נעשה התחלקות דחו"ג כפי אופן ההשגה אם מבחי' החסד או כו'. ומבו' במ"א" שיש בחי' אור מים

רקיע עד רום המעלות, ובשרשן הן בחי' ג"ר דעתיק וג' ראשין לראשין, שהן בחי' אור קדמון וצח ומצוחצח כו'. והנה, כשבאים בפעם שני' לשמוע אותה הסברה מפי הרב, שהו"ע יציאת האורות מהכלים בכדי לקבל שכל הרב המשפיע, הנה אז בפעם השני' יכולים להחליף אור החסד בכלי הגבו', כי הסברה שקיבלו מרבה היא (רק) מקור החסדים והגבורות, כי עצם הסברה אינה עדיין בבחי' חו"ג (וע"כ יכול להיות שיתחלפו, אם בענין זה גופא או בענין אחר כו'. וכמו שאנו רואין בחוש, בבעל שכל שמקבל איזה ענין שכלי ומשיגו באופן כך וכך, ואח"כ כששומע או לומד עוד הפעם את השכלי הזה, ה"ה משיגו באופן אחר, ואין זה שמקודם הטעה א"ע בזה, כ"א מפני פשיטות השכלי יוכל להתחלף להיות בהשגה כזו ובהשגה אחרת כו', ומכ"ש שבענין אחר יכול להיות שישגיג לפעמים לחסד ולפעמים לגבו' כו'). ולכן מצינו לפעמים ב"ש מקילין", ומאחר שהן מבחי' הגבו', היו צריכים להיות לעולם מחמירין, אך הו"ע שהתחלף אור החסד להיות בכלי הגבו'. וכנודע בענין ד' פרשיות, שהן ד' מוחין חו"ב וחו"ג, ולכא' יפלא איך נחשבים חו"ג, שהם מדות, בבחי' מוחין. אך הענין הוא כנ"ל, שחו"ג שנחשבים למדות היינו כשהאורות בכלים של חו"ג, ששם הם מתחלקים להיות חסד או גבו', ע"י מזג הכלי כנ"ל, אבל האורות אין בהם התחלקות חו"ג עדיין, וכמו במשל שמאי והלל הנ"ל, שמתחלקים להיות חו"ג בכלים שלהם כנ"ל, ולא באורות כו'. ומ"מ מובן, שגם שכל הרב ה"ה עכ"פ מקור בחי' חו"ג, שיש בו בחי' חו"ג בהעלם, רק שהוא בבחי' פשיטות לגבי שכל והשגת המקבלים, שבהם בא החו"ג בבחי' התחלקות במציאות כו'. וכמו בד"פ דתפילין, הרי הב' מוחין חו"ג, עם היותן מוחין, ה"ה בבחי' חו"ג עכ"פ, וכמב' במ"א שזהו בחי' הדעת שהוא ההטי' לחו"ג כו'. ונמצא שגם בבחי' הפשיטות אינו בבחי' פשיטות ממש, עם היות שעי"ז יכול להיות אחליפו דוכתייהו כו'. והמובן מזה הוא ג' ענינים, הא', דהאורות דחו"ג כשהן בהכלים שלהם ה"ה בבחי' חו"ג ממש, וכמו הסברה כשהיא בהשגת הלל ושמאי ה"ה בבחי' חו"ג ממש, דבהשגת הלל הרי הסברה מחייבת החסד, ולהיפך בהשגת שמאי כו', הרי שהאורות הן בבחי' חו"ג ממש כו'. ואין זה כמו משל המים שמשנתנים לפי גוון הכלים 55, שגם בעת שהן בתוך הכלי ונראים לפי גוון הכלי, ה"ה פשוטים בעצם מהותם כו', אבל כאן, הרי הסברה כשהיא בהשגת הלל ה"ה מחייב רק חסד, ולא גבו', וכן להיפך בהשגת שמאי כו', והיינו לפי שסיבת בחי' החו"ג שבהאורות אינו רק מצד הכלים לבד, כ"א מצד שרש ומקור האור כו', וכמו החו"ג שבהסברה גבי שמאי והלל, הרי הסיבה הוא מפני שגם בסברת הרב יש בה חו"ג בהעלם. ועם היות

שבהשגתם נעשה בחי' החו"ג במציאות, דלפי שהשגת שמאי היא בבחי' גבורה, ע"כ הוא תופס הסברה לחומרא, והלל, להיות השגתו בעצם בבחי' חסד, ע"כ הוא תופס להיות כו', מ"מ, אם בהסברה עצמה לא הי' בה חו"ג כלל, לא הי' ההתחלקות בהשגתם בבחי' חו"ג ממש במציאות כו'. וכמו"כ עם היות שעי"י הכלים נעשה בחי' החו"ג, מ"מ, הסיבה לזה הוא מה שבשרש ומקור יש בחי' חו"ג בהעלם, וע"כ נעשים בבחי' אור החסד ואור הגבו' כו'. ומ"מ יכול להיות אחליפו דוכתייהו, וכמו גבי שמאי, דעם היות שהסברות שלהם הן בבחי' חו"ג ממש, ומ"מ יכולים להתחלף מצד פשיטות מקורם כו'. וענין הב', שההתחלפות הוא רק בהאורות, לא בהכלים, שהרי כלי השגתם בעצם אינו משתנה, דשמאי, כלי השגתו הוא בבחי' גבו', וגבי הלל היא בבחי' חסד, רק שהסברות מתחלפים, שזהו האור, אבל הכלי אינה משתנית, שגם בעת שהשגת הסברה היא לחסד גבי שמאי, מ"מ, עצם כלי השגתו היא בבחי' גבו' כו' (רק יכול להיות שזהו ע"י התכללות בחי' חסד בגבורה, ע"כ ההשגה היא בבחי' חסד כו', ונודע דגם חסד שבגבו' היא בבחי' גבו', וכן גבו' שבחסד היא בחי' חסד כו'). ונמצא שהחילוף הוא רק בהאורות, לפי שעם היותם בבחי' חו"ג ממש, מ"מ, ה"ה בבחי' פשיטות לגבי הכלים, ויכולים להתחלף, אבל הכלים שהן בבחי' חו"ג במציאות ממש, אינם משתנים ומתחלפים כו'. והג', שסיבת החילוף הוא ע"י הרב (היינו ע"י הקבלה ממקורם כנ"ל), והרי סברת הרב יש בה ג"כ בחי' חו"ג בהעלם, ומ"מ, ה"ה בבחי' פשיטות לגבי המקבלים, עד שיהי' בהם וע"י ההתחלפות, שזהו בהכרח ע"י הפשיטות דוקא, שע"י דוקא נעשה בהם ההתחלפות כו', הרי הגם שיש בחי' חו"ג בהעלם, ומ"מ היא בבחי' פשיטות כזו שיכול להיות מזה התחלפות הסברות כו'. ונמצא שגם ענין הפשיטות בזה אינו שהוא בבחי' פשיטות לגמרי, ומ"מ הוא בבחי' פשיטות עד שיהי' עי"ז אחליפו דוכתייהו כו'.

(17) תניא פרק ה. הנה, כל שכל קשמשפיל ומשיג בשכלו אינה מושפלה, הרי השכל תופס את המושפלה ומקיפו בשכלו, והמושפלה נתפס ומוקף ומלובש בתוך השכל ששיגו והשפילו. וגם השכל מלובש במושפלה בשפעה ששיגו ותופסו בשכלו. דרך משל: קשאדם מבין ומשיג איזו הלכה במשנה או בגמרא לאשורה על פורקה הרי שכלו תופס ומקיף אותה, וגם שכלו מלובש בה באותה שפעה. והנה, הלכה זו, היא תקמתו ורצונו של הקדוש-ברוך-הוא, שפעלה ברצונו, ששפיעונו ראובן פה וכה דרך משל ושמעון פה וכה – יתנה הספק ביניהם פה וכה. ואף אם לא תנה ולא יתנה הדבר הזה לעולם, לבא

למשפט על טענות ותביעות אלו, מכל מקום, מאחר שפך עלה ברצונו וחקמתו של הקדוש-ברוך-הוא, שאם יטעון זה פך וזה פך, יהיה הפסק פך, הרי כשאדם יודע ומשיג בשכלו פסק זה כהלכה הערוכה במשנה או גמרא או פוסקים, הרי זה משיג ותופס ומקיף בשכלו רצונו וחקמתו של הקדוש-ברוך-הוא, דלית מחשבה תפיסא ביה ולא ברצונו וחקמתו, כי אם בהתלבשותם בהלכות הערוכות לפניו, וגם שכלו מלוכש בהם. והוא יחיד נפלא שאין יחיד כמוהו ולא כערפו נמצא כלל בגשמיות, להיות לאחדים ומיוחדים ממש מכל צד ופנה..... כי כמו שהלחם הגשמי זן את הגוף כשמכניסו בתוכו וקרבו ממש, ונהפך שם להיות דם ובשר כבשרו, ואי יחנה ויתקיים, פך בדיעת התורה והשגתה בנפש האדם שלומדה היטב בעיון שכלו עד שנתפסת בשכלו ומתאחדת עמו והיו לאחדים – נעשה מזון לנפש וחיים בקרבה, מסיי חיים אינסוף ברוך-הוא המלוכש בחקמתו ותורתו שבקרבה.

(18) וישב לו, ד. וירא אחיו כי יאלף אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם:

רש"י ד"ה ולא יכלו דברו לשלם. מתוך גנותם למדנו שבחם, שלא דברו אחת בפה ואחת בלב:

(19) ברכות סא עמוד ב. ונאמרה את ה' אלהיך. תנא, רבי אליעזר אומר: אם נאמר "בכל נפשך", למה נאמר "בכל מאדך"? ואם נאמר "בכל מאדך", למה נאמר "בכל נפשך"? אלא אם יש לך אדם שגופו חביב עליו מממונו — לך נאמר "בכל נפשך". ואם יש לך אדם שגופו חביב עליו מגופו — לך נאמר "בכל מאדך". רבי עקיבא אומר: "בכל נפשך" אפילו נוטל את נפשך. תנו רבנן: פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה. בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה מקהיל קהלות ברבים ועוסק בתורה. אמר לו: עקיבא אי אתה מתירא מפני מלכות? אמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה — לשועל שהיה מהלך על גב הנמר, וראה דגים שהיו מתקבצים ממקום למקום. אמר להם: מפני מה אתם בורחים? אמרו לו: מפני רשתות שמביאין עלינו בני אדם. אמר להם: רצונכם שתעלו ליבשה, ונדור אני ואתם, כשם שדורו אבותי עם אבותיכם? אמרו לו: אתה הוא שאומרים עליך פקח שבחיות! לא פקח אתה, אלא טפש אתה! ומה במקום חיותנו, אנו מתיראין, במקום מיתנו — על אחת כמה וכמה. אף אנחנו עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בתורה,

שכתוב בה: "כי הוא חזק וארץ למיד", פך, אם אנו הולכים ומבטלים ממנה — על אחת כמה וכמה! אמרו: לא היו ימים מועטים, עד שתפסוהו לרבי עקיבא וחקשוהו בבית האסורים, ותפסו לפפוס בן יהודה וחקשוהו אצלו. אמר לו: פפוס, מי הביאך לכאן? אמר לו: אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה. אוי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים. בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן? אמר להם: כל ימי חיינו מצטער על פסוק זה "בכל נפשך" אפילו נוטל את נשמתך. אמרתי: מתי יבא לידי ואציימנו, ועכשיו שבא לידי, לא אציימנו? היה מאריך ב"אחד", עד שיצתה נשמתו ב"אחד". יצתה בת קול ואמרה: "אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד". אמרו מלאכי השגת לפני הקדוש ברוך הוא: זו תורה זו שוכרה? "ממתי ידך ה' ממתי וגו'!" אמר להם: "תלקם בחיים". יצתה בת קול ואמרה: "אשריך רבי עקיבא שאפתה מזומן לחיי העולם הבא".

(20) תורה אור כה עמוד ב. וביאור הדברים הנה יש ב' בחי' בעבודת ה'. הא' האהבה ברשפי אש בתגבורת מאד לצאת מן הגוף וליפרד מן הפתילה כו' והוא בחי' אה"ר שאין כלי הלב מכילה אותה כי לא יכיל הלב ההתפעלות העצומה. לכן לא יוכל לעמוד בכלי גופו וחפץ לצאת מנרתקה חומר הגוף. והב' בחי' התפעלות המתיישב בכלי הלב ועיקר ענינה הוא בחי' המשכת אלקות מלמעלה"ט דוקא בכלים מכלים שונים בתומ"צ. וזהו ענין רצוא ושוב. והנה בחי' עולם התהו הנ"ל היה בבחי' רצוא לכן נסתלקו האורות מן הכלים כמו האה"ר ליפרד מן הפתילה והכלים כו', אבל התקון הוא בחי' שוב והוא בחי' תומ"צ ובע"כ אתה חי להיות בתוך הגוף להמשיך אא"ס בכלים מכלים שונים. וזה היה ההפרש ג"כ באותן ד' שנכנסו לפרדס בן עזאי הציץ ומת. וב"ז הציץ ונפגע. רק ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום. כי בן עזאי היה בבחי' רצוא דאה"ר הנ"ל בבחי' כלות הנפש ולא רצה להיות נשפל בבחי' שוב לכך לא רצה לישא אשה ואמר אפשר לעולם שיתקיים ע"י אחרים לכן הציץ ומת שנסתלק לגמרי מן הכלי כנ"ל כי עזה כמות אהבה כו' אכן אין זה דרך התורה שהיא בבחי' תקון כי לשבת יצרה ובע"כ אתה חי לכן ר"ע שהיה מבחי' תקון נכנס בשלום ויצא בשלום שהיה המ"ן ומ"ד שלו דהיינו בחי' הרצוא ושוב במדה ומיגה נכונה שלפ"ע הרצוא כן היה השוב אח"כ. וזהו נכנס בשלום כו' הוא בחי' קו האמצעי המיוחד

ומחבר את הב' קוין ימין ושמאל שהם בחי' ר"ש לכך היה העלאת מ"ן שלו שהוא ענין שנכנס לפרדס במדה ומזיגה נכונה בבחי' ר"ש ונכנס בשלום בבחי' מ"ן ויצא בשלום בבחי' המשכת מ"ד בחי' שוב. (ועמ"ש פ' ויצא גבי בשלום ב' בחי' שלום ע"ש בד"ה והיה) משא"כ בן עזאי ששרשו היה מבחי' תהו ששם הוא בחי' שני קוין כנ"ל בענין ויחץ כו' לשני מחנות לכך לא ה' התחברות הרו"ש במזיגה נכונה והציץ ומת כו' התגברות הרצוא כו' ולכן היה ר"ע מקור כל התורה שבע"פ כי סתם משנה ר"מ וסתם ספרא ר' יהודה כו' וכולהו אליבא דר"ע, והוא לפי שהתורה ג"כ היא מבחי' התקון ויש בה התכללות ב' ההפכים דרו"ש כמ"ש מימינו אש דת למו כו' לכן היה גילוי התורה ע"י ר"ע שהיה בו בחי' זו כנ"ל:

מאמרי אדה"ז אתהלך לאזניא עמוד לג. כתוב באוה"ח בקרבנתם אש זרה לפני וגו' שבגדול עוצם התקרבותם לפני ה' ברשפי אש גבורות דקדושה עלי' אחר עלי' עריבות מתיקות ידידות כו' ע"ש, ולהבין זה ביותר למה נענשו הלא ה' לבבם שלם עם ה', אלא ע"ד שמבואר במ"א כי יראה ואה' ב' בחי' שאה' הוא בחי' התקרבות אל פנימיות המלך וכל הקרוב יותר ורואה חכמתו וגדולת יקר תפארתו נפשט יותר מגדרי גבוליו עד שנמאס אצלו כל התענוגי' נגד מהות התקרבות המלך, נמצא מובן שתכלי' אה' היא כמים התקרבות ביותר להיות לאחדים מעין בחי' מהות ועצמות המלך וה"ז בחי' עלי' והגבהה ומדת יראה תנועה הפכית מזה כשמתבונן עוצם גדולת המלך ירא מאד להתקרב לעמוד בקרוב אצלו אלא בורח מפניו ע"ד ראוני נערי' ונחבאו והיא תכלית השפלות שמצמצם א"ע ונדחק מאד לבלי יראה לשום יש ודבר מפני התפשטות המלך וזה אם רץ לבך בעליות והגבהות עריבות מתיקות טוב להשפיל עצמך בבחי' יראה לאמר מה אני כי אתקרב אל פנימיותו די לי' אם אהי' חוטב עצים למלך גדול כמוהו, וזאת השפלות הוא בחי' שיריים לשארית נחלתו וכמ"ש במ"א ענין והי' מידי חודש בחדשו כו' ממשל הרקידה כשמרקדים ופוגעים זב"ז בתכלי' הקירוב מוכרח להפרד קצת כדי שיוכל לרקוד לכן קודם התפלה צריך להשפיל א"ע ע"ד אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש ע"ד קלני מראש קלני כו', מלך אסור ברהטים כי השפלות של קודם התפילה הוא בחי' כלי והכנה שיוכל להשפיל א"ע באמצע התפלה כשיגבור עליו נפשו לצאת מגדרי גבולים להתכלל במקור החיים יתבונן איך שהוא אינו ראוי לכך, וישפיל א"ע בבחי' הרחקה אך השוב הזה שאחר הרצוא האמיתי הגבוה למעלה מהרצוא כי הנה

היא מדרגת דעייל ונפיק הנז' באדרא והוא מדרגת משה שלא ה' נופל על פניו כמו שאר הנביאים שהוא בחי' יתיר מגרמי' אך באמת אם אין מקדימין השפלות של הי"ר קודם הרצוא מאין יהי' לו הכח להשפיל א"ע כ"כ אחר שעלה כי אין לומר שוב אלא במקום שהי' שם בתחלה, וזה בזאת יבא אהרן אל הקדש קודם שבא לכלל אה"ר בתענוגי' ישפול עצמו בשפלות פשוטה שתהי' הכנה להיות לו השוב שאחר הרצוא וזהו בקרבנתם לפני ה' וימותו כי לא ה' מקודם בחי' יראה ושפלות ולכן היתה השבירה, זהו עיקר התיקון שיהי' אורות וכלים ומ"ש שאברהם ה' בחי' חסד ויצחק בחי' גבורות, כלו' באברהם ה' עיקר התגלות בחי' חסד והגבורה בחי' פנימי' בעוצם השפלות וביצחק ה' להיפך ע"ד וכל הלבבות יראוך וכל קרב וכליות יזמרו לשמך.

אור התורה אחרי (ויקרא חלק ב) עמוד תקלת. וביאור הענין וגם להבין לשון הפסוק בקרבנתם לפני ה' וימותו ולא נזכר כאן חטא זהקרבנת אש זרה דמשמע שגם קרבנתם זו שבבחי' כלות הנפש ממש חשוב חטא מצד עצמו עד שמחמת זה וימותו כו' אך מצד קרבנתם כו', וזהו תימא רבתי דזהו לב שלם מאד כו'. אך הענין יובן בהקדים תחלה ענין יראה ואהבה שהן בחי' ר"ש האהבה הוא בחי' רצוא והתקרבות פי' ענין הרצוא הוא העדר האחיזה וההתקשרות באיזה דבר אלא מפשיט א"ע מכל בחי' התקשרות זרה והיינו ענין אם רץ לבך כמו הרץ ברגליו ממקומו ומעמדו הראשון להתקרב למקום אשר שם חפצו ותשוקתו הנה כמ"כ הוא מרוצת הלב הוא שנפשט ונדח מהתקשרות הראשון שהי' לו באיזה דבר ואין לו בו אחיזה כלל וכלל ורוצה להסתלק ולהתפשט בבחי' כלות הנפש להתכלל באור ה' וליפרד מן הכלי כמ"ש כלה שארי ולבבי כו', וזהו ענין בקרבנתם לפני ה' נמצא שתכלית האהבה הוא שהולך ומתקרב לה' מן הריחוק שהי' בתחלה קודם שרץ לה' לו אחיזה בענינים גשמיים ועכשיו הוא נדח ורץ מזה להתקרב לה' מהתגברות האהבה בעריבות ומתיקות ידידותו עד כלות הנפש, וזהו ענין בקרבנתם שהולך ומתקרב בבחי' רצוא מלמטה למעלה כו', אבל היראה היא תנועה הפכית מזה שהיא ההשפלה והירידה כענין וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק דהיינו כשמתבונן מאד עוצם גדולת המלך ירא מאד להתקרב לעמוד בקירוב אצלו אלא בורח הוא מלפניו לעמוד ברחוק כמ"ש ראוני נערים ונחבאו וכמ"כ הנמשל דהיינו שאחר הרצוא צ"ל שוב כמאמר אם רץ לבך שוב לאחד דהיינו היראה לאחר שמתבונן בגדולת א"ס ב"ה שכשמו כן הוא שאין לו קץ ותכלית כו' ועי"ז

הוא אוהב ומתאוה תאוה גדולה ליכלל באור הוי' אזי כשמחשב בדברים האלו עצמן מיד הוא נרתע לאחוריו וירא ויפחד כו' מפני גדולת א"ס ב"ה דכולא קמי' כלא חשיב ויאמר אל עצמו מי אנכי כי אתקרב אל פנימית אדרבה שוב לאחד נמצא מהות היראה הוא בחי' שפלות המהות שנתצמצם ותשוב הנפש אחור כשתשער ותצייר רוממות גדולת א"ס ב"ה כו', וכשארבעותיו דא לדא נקשן מפני עוצם היראה היא תכלית השפלות מהותו בלי יראה לשום יש ודבר מה כו' שהוא בחי' שפלות ואין היפוך האהבה שמתקרב א"ע בבחי' יש מי שאוהב כו', וזהו ענין אם רץ לבך להתקרב לה' באה"ר שוב לאחד להשפיל א"ע על ידי הירידה והביטול, והנה השוב הזה שאחר הרצוא הוא הגבה מאד נעלה למעלה מהרצוא שהרי זהו בחי' הביטול בתכלית בבחי' אין, וזהו מדריגת דעייל ונפיק הנזכר בזהר באד"ר דקמ"ד ע"ב, והוא כענין מארז"ל ד' נכנסו לפרדס ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום אבל בן עזאי הציץ ומת כו', דהנה ארז"ל במדרש על ב"ע שהי' יושב ושונה והאש מלהט סביבותיו פי' שנפשו חשקה בתורה כ"כ בבחי' הרצוא הנ"ל בכלות הנפש עד שלא חפץ כלל בבחי' הירידות אור וההמשכה בכלים מכלים שונים כמו במעשה המצות כו', והוא מפני גודל תשוקתו ודביקותו למעלה מעלה באא"ס שבתורה, וזהו ענין שהאש מלהט סביבותיו וע"כ הציץ ומת בבחי' התכללות באלקות, אבל ר"ע נכנס בשלום דהיינו שהיה בבחי' שוב לאחד הרצוא כמ"ש בס"י הנ"ל שוב לאחד וזהו ענין נכנס ויצא כי ההעלאה והרצוא נק' נכנס כנ"ל בענין בקרבתם כו' ובחי' השוב ויעמדו מרחוק הוא ענין יצא בשלום והוא ענין דעייל ונפיק שבזהר וזהו עיקר תכלית כוונת הבריאה להמשיך אלקות למטה ע"י תומ"צ בכלים מכלים שונים ולא להיות עלי' והסתלקות ח"ו מהכלים וכמ"ש לא לתהו בראה אלא לשבת יצרה כי נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים דוקא משא"כ בחי' ההסתלקות היא מבחי' עולם התהו שהי' בבחי' רצוא ולא נתבררו להיות ר"ש אבל תכלית הבריאה והתיקון להיות ר"ש דוקא, וזהו ג"כ ענין חטא דבני אהרן דנו"א בקרבתם לפני ה' בקרבתם דוקא בבחי' רצוא לבד להיות הולך ומתקרב כו' ולא רצו להשפיל א"ע אח"כ בבחי' היראה להיות נסוג אחור לומר מי אנכי כו' כי אתקרב כו' רק שוב לאחד להמשיך האור למטה וכענין בע"כ אתה חי ובלק"א פ"נ לבטל רצונם שהציץ מפני רצון העליון ב"ה, וזהו ממש כענין בן עזאי שהציץ כנ"ל..... עיין שם בארוכה.

ד"ה אחרי מות תרמ"ט. וידבר ה' אל משה כו' אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ה' וימותו. ולכאורה צ"ל מהו וימותו שהוא מיותר אחרי שאמר קודם אחרי מות מהו עוד וימותו שהוא כפל לשון. וי"ל מזה דעיקר החטא הי' מה שמתו על ידי הקירוב, ולא עצם הקירוב, ולזה כפל תיבת וימותו שזה הי' החטא. וצ"ל מאחר שמהקירוב יוכל להיות מיתה, ואם כן מה החטא בזה, מאחר שהקירוב מצד עצמו אינו חטא, ובאמת הלא מצינו בצדיקים גדולים שמתו בקרבתם לה' וכמו מיתת נשיקין ותלתא סבא שמתו בהאדרא וצ"ל ההפרש בין זה לזה. ולהבין כל זה צריך להקדים תחילה להבין כללות ההפרש בין תהו לתיקון, וידוע דבתהו הי' ריבוי האור ומיעוט הכלים, ובתיקון מיעוט האור וריבוי הכלים, וידוע דאין הכוונה בריבוי ומיעוט ריבוי ממש ומיעוט ממש, כי אם שבתהו הי' האור באופן אחר לגמרי מהאור דתיקון, וכן הכלים גם כן באופן אחר וכמשי"ל אי"ה. וי"ל דעיקר התיקון הוא מצד הכלים וממילא נעשה תיקון האורות, וצ"ל תחלה כללות ההפרש בין אורות וכלים.....

לקוטי שיחות חלק חלק ג עמוד 988. חסידות איז מבאר (ועיין אויך אין אור החיים הקדוש), אז דער חטא פון שני בני אהרן איז ניט געווען אַ חטא כפשוטו ח"ו; זייער חטא איז באַשטאַנען אין דעם, וואָס זיי האָבן דערלאָזט אַז זייער גאָר גרויסע דביקות צום אויבערשטן, זאָל זיי צוי ברענגען צו דעם, אַז זיי זאָלן אויסגיין בפועל אין אַ כלות הנפש. דאָס איז דער מיין פון בקרבתם לפני ה' (ביז אז) וימותו". און דאָס איז גערעכנט פאַר אַ חטא, ווייל כאַטש אַ איך דאַרף וועלן און טאָן אַז זיין עבודה זאָל זיין אין אַן אופן ביז ער זאָל צוקומען צו התפשטות הגשמיים" (זיך אויסצוטאָן אינגאַנצען פון גשמיים), איז צוזאַמען דערמיט פאדערט זיך פון אים, אז בעת ער האַלט ביי כלות הנפש רצוא", זאל ער ביי זיך אַרויסרופן דעם שוב", צוריקקערן זיך צו טאָן די עבודה אַ נשמה אין גוף, און - אין עולם הזה, כמאמר רז"ל: על כרחך אתה חי", און אויסצופירן די כוונה העליונה פון דירה בתחתונים ניט אַרויסגיין פון וועלט, נאָר מאַכן פון דער וועלט גופא אַ דירה צום אויבערשטן. און וויבאלד אז ביי נדב ואביהוא איז געווען אַ רצוא" אַן אַ שפעטערדיקן שוב", ווערט עס גערעכנט פאַר אַ חטא. און דערפֿאַר חזר'ט איבער דער פסוק נאָך אַמאָל וימותו", דאָס איז אַן ערקלערונג פֿאַרוואָס איז גע' קומען מות שני בני אהרן"; אין דעם איז באַשטאַנען זייער חטא: אַז בקרבתם לפני ה' - (איז) וימותו"; זייער

קירוב צום אויבערשטן איז געווען אין אן אופן פון וימותו", רצוא אן א שוב.

(21) לקוטי תורה במדבר ב עמוד ג. וצ"ל עליה זו ג"כ בבחי' מדבר דהיינו ע"י דיבור התפלה ברשפי אש וצמאון כו' וצעקת הלב כמ"ש צעק לבם כו' כי כל זמן שאינו מעורר את האהבה בתפלה כרשפי אש עד שתחפץ להתפשט מלבושיה שבנוגה הנה האדם בטבעו מעורב טו"ר ואף שאינו עושה רע בפו"מ הוא מחמת שהרע ישן אצלו אך אעפ"כ בטבעו הוא בכחו כתולדתו עד שיפרידנו ברשפי אש (וכמ"ש במקום אחר ע"פ מצרף לכסף וכור לזהב ואיש לפי מהללו) האהבה והיינו שיהיה בבחי' צמאון כארץ מדבר וציה כו' שהיא ארץ מלחה לא זרועה ולא יצמח בה כל עשב לפי שאין בה חיות של כח הצומח, וכך ישים האדם אל לבו שאפי' כל העולמות עליונים מריש כל דרגין כו' הם בחי' מדבר ושממון ובחי' דומם ממש שאין בהם חיות כלל לגבי הקב"ה כי אתה עשית את השמים ושמי השמים כו' ואתה מחיה את כולם שהוא הוא ית' חיות כל העולמות ואין עוד מלבדו ואפס זולתו והיו כלא היו. ולזאת תכלה אליו נפש כל חי לדבקה בו ית' חיי החיים ב"ה וכמ"ש לאהבה את ה' אלהיך כי הוא חייך פי' שאין חייך אלא הוא וכדכתיב ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלקים עמדי אלא שמקרא זה על לעתיד נאמר שאז יאמרו ראו עתה כי כו' בבחי' ראי' חושיית ממש כדכתי' ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר כו' וכתיב כי עין בעין יראו וגו', משא"כ עכשיו בזמן הגלות הוא בחי' הצמאון לבוא לבחי' ומדריגה זו שיהי' בחי' ראי' חושיית כמ"ש צמאה נפשי לאלקים לאל חי מתי אבוא ואראה וגו' והנה כתיב רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף ויצעקו אל ה' בצר להם כו' שמבחי' הצמאון עד שנפשו עליו תתעטף נולד בחי' הצעקה בלב על ההיפך כי צר לו מאד הגלות ומאסר הגוף הגשמי והיינו כי בשומו ללבו שאין חיות אמיתי לכל הנבראים ואפי' לעולמות עליונים אלא אתה הוא המחי' כו' ואי לזאת ישים אשם נפשו איך שהוא רחוק מה' בתכלית הריחוק וחיינו אינן חיים אלא חיי ההבל.

שם ד עמוד ג. בא במדבר חריבה קדמה אותו וקילסה אותו שנאמר ישאו מדבר ועריו חצרים כו'. פי' לשון מדבר חריבה זהו ע"ד שארז"ל על אלף השביעי וחד חרוב. שהוא מחמת עוצם גילוי אור א"ס יום שכולו שבת יום שכולו ארוך. לא יוכל גשמיות העולם לקבל חיות משם להיות כמו שהוא עתה בבחי' יש ודבר נפרד כו'.

(22) סנהדרין פו עמוד א. דאמר ר' יוחנן סתם מתני' ר' מאיר סתם תוספתא ר' נחמיה סתם ספרא רבי יהודה סתם ספרי ר"ש וכולהו אליבא דר"ע:

(23) חגיגה יד עמוד ב. בן עזאי הציץ נמת, עליו הכתוב אומר: "יקר בעיני ה' המנותה להסידיו". בן זומא הציץ ונפגע, ועליו הכתוב אומר: "דבש מצאת אכול דייך פן תשפגעו ונקאתו". אחר קיצץ בנטיעות. רבי עקיבא יצא בשלום.

ירושלמי חגיגה פרק ב הלכה ה. רבי יודה בר פזי בשם רבי יוסי בירבי יודה. שלשה הרצו תורתן לפני רבן. רבי יהושע לפני רבן יוחנן בן זכאי. רבי עקיבא לפני רבי יהושע. חנניה בן חכניי לפני רבי עקיבא. מיען והילך אין דעתן נקייה. ארבעה נכנסו לפרדס. אחד הציץ נמת. אחד הציץ ונפגע. אחד הציץ וקיץץ בנטיעות. אחד נכנס בשלום ויצא בשלום. בן עזאי הציץ ונפגע. עליו הכתוב אומר דבש מצאת אכול דייך. בן זומא הציץ נמת. עליו הכתוב אומר יקר בעיני ה' המנותה להסידיו: אחר הציץ וקיץץ בנטיעות. מני אחר. אלישע בן אבייה. שהיה הורג רבי תורה. אמרין. כל-תלמיד דהנה חמי ליה משפח באוריתא הנה קטיל ליה. ולא עוד אלא דהנה עליל לבית וועדא ונהנה חמי טליא קומי ספרא. ונהנה אמר. מה אילין יתבין עבדין קכא. אומנומיה דהן בנאי. אומנומיה דהן נגר. אומנומיה דהן צייד. אומנומיה דהן חייט. וניכון דהוןן שמעין בן הון שבקין ליה ואזלין לון. עליו הכתוב אומר אל-תתן את-פיה לחרטא את-בשורה וגו'. שחיבל מעשה ידיו שלאותו האיש. אף בשעת שומדא הון מטיענין לון מטולין. והון מתפוננין מיטעון תרי חד מטול. משם שנים שעשו מלאכה אחת. אמר. אטעוננון יחידאין. אצלון ואטעוננון יחידאין. והון מתפוננין מיפרוק בכרמלית. שלא להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים. אמר. אטעוננון צלוחיין. אצלון ואטעוננון צלוחיין. רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. עליו הכתוב אומר משכני אתריה גרוצה וגו'.

לקוטי שיחות שם עמוד 990. לויט דעם וועט מען אויך פארשטיין וואס די גמרא דערציילט: ארבעה נכנסו לפרדס כו' בן עזאי הציץ ומת כו' בן זומא הציץ כו' ר' עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום". לכאורה, דער אונטערשייד צווישן ר' עקיבא און די אנדערע איז דאך געווען נאך ביי דער יציאה פון פרדס, וואס ר"ע יצא בשלום", אבער אין אריינגיין אין פרדס איז דאך ניט שייך קיין אוני טערשייד - איז וואס אונטערשטרייכט די

גמרא אָז ר"ע איז נכנס בשלום" ? נאָר דער פירוש איז: דער הציץ ומת" פון בן עזאי איז געווען אַן ענין פון רצוא גאָר אָן שוב. זיין אריינגיין אין פרדס"איז געווען אַ רצוא צו דעם אויבערשטן מיט כלות הנפש אָן אַ שוב כלל (ועל דרך־זה אויך בן זומא). און דאס וואָס ביי אים איז ניט געווען דער שוב איז ווייל לכתחילה, ביי דעם נכנס, איז ניט געווען נכנס בשלום. אָבער ר"ע איז יצא בשלום", ווייל נכנס בשלום, זיין כניסה איז געווען בכדי צו דורכפירן דעם רצון העליון צו מאַכן שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה" (מחבר זיין מעלה מיט מטה און פארבינדן וועלט מיט אלקות). און וויבאלד אָז נכנס בשלום"- דערפאר איז - יצא בשלום".

(24) ספר השיחות תש"ה עמוד 122. ח"י אלול איז דער יום המיועד לשמחה ולברכה פאַר חסידים בכלל און פאַר חב"ד בפרט. ביי חסידים איז פאַראַן אַן אַלטער חסידישער וואָרט אין צוויי אויס־שפראַכן: א) ח"י אלול איז דער טאָג וואָס האָט געבראַכט און ברענגט אַ לעבן אין אלול. ב) ח"י אלול גיט אַ חיות אין דער עבודה פון אני לדודי ודודי לי'.

(25) לקוטי תורה להאריז"ל פרישת ויצא ד"ה ענין הז'. ואלו הי"ב הם: מניסן ועד אלול הוא הקיץ, זכרים, מעילא לתתא, חג"ת נה"י, וסיון בו נתנה תורה ת"ת. ומתשרי עד חודש אדר, גבורות גשמים, אור חוזר נוקבא, והבן זה היטב.

לקוטי שיחות חלק ח עמוד 6. דערמיט וועט אויך ווערן פאַר־שטאַנדיק, וואָס דער מנין שלאחרי הקמת המשכן איז געווען ערשט (באחד) באייר", און פאַרוואָס אויך אהרן צוזאַמען מיט משה, האָט זיך דאָן גע־דארפֿט באטייליקן אינעם ציילן פון אידן: דער חילוק צווישן ניסן (דער חודש הגאולה, יצי"מ) און אייר (דער חודש פון ספּה"ע) איז: ניסן איז המשכה מלי מעלה למטה, און אייר העלאה מלמטה למעלה; און עד"ז איז אויך דער חילוק צווישן משה און אהרן אז משה איז שושבינא דמלכא", וואָס איז ממשיך אלקות מלמעלה למטה און אהרן איז שושבינא דמטרוניתא". ער איז מעלה כנסת ישראל מלמטה למעלה. און היות אז דער מנין (שלאחרי הקמת המשכן) איז געווען בכדי צו אויפֿטאָן דעם גילוי נקודת היהדות (ניט בלויז מצד דער נקודה גופא בדרך מלמעלמ"ט, נאָר) אויך מצד די כחות פנימיים עצמם, בדרך מלי מטלמ"ע דעריבער האָט דאָס גע־דארפֿט דורכגעפירט ווערן דורך משה און אהרן

צוזאַמען; און דוקא באחד לחודש השני", ווען ס'איז שוין דא ניט בלויז די המשכה מלמעלה, נאָר אויך די העלאת המטה.

(26) לקוטי שיחות חלק א עמוד 263. חודש אייר האָט אַ מעלה אויף אַלע חדשי השנה, מיט דעם וואָס יעדער טאָג פון חודש איז פארבונדן מיט אַ מצוה די מצוה פון ספירת העומר. אין חודש ניסן, איז נאָר די צוויי טע העלפט פון חודש פארבונדן מיט ספירה; אין חודש סיון איז נאר דער אָנהויב פארבונדן מיט ספירה אָבער אין חודש אייר זיינען כל ימי החודש פארבונדן מיט דעם.....

(28) לקוטי שיחות חלק יז עמוד 309. איז דער ביאור אין דעם: אט דאס וואָס רצוא" (ארויס לויפן פון וועלט) און שוב" (זיין אין וועלט) זיינען הפכיות'דיקע תנועות איז מצד מדידת הנבראים וסדר ההשתלשלות; אבער ווען אַ איד שטייט למעלה ממדידה, אין פשוט'ע ווערטער: ווען ער שטייט בביטול צום רצון השם און כל עשיותיו איז באופן כזה - איז, סיי באם רצוא סיי באם שוב איז פנימיותו ומצבו דער זעלי בער: ביטול (לרצון השם). עוד דוגמא: שלוחו של אדם כמותו, עבד מלך מלך - סיי ווען די שליחות און די עבודה זיינען אין זאכן וועלכע זיינען במעלת המשלח והמלך, סיי ווען זיי זיינען בדרגת השליח והעבד. ויתרה מזה: מצד עצמותו ית', וואָס ער איז נושא הפכים, קען זיין ביידע תנועות בבת אחת. און דעריבער: ווען מען לערנט אין אן אופן פון תורתו אומנתו מצד זיין געשמאק קען טאקע בשעת מעשה ניט זיין די כוונת השוב"; בשעת אָבער מען לערנט תורה אין דעם אופן כדי אויסצופירן די כוונת העצמות (צו מאַכן א דירה לו ית' בתחתונים) - דאן קען ביי אים זיין ביידע הפכים בבת אחת: ער קען זיין אינגאנצן אריינגעטאָן אין תורה און בשעת מעשה זאל ער זיין דורכגע־נומען מיט דער ידיעה אז דער תכלית פון זיין לימוד איז כדי אַראָפֿצונידערן זיך און משפיע זיין אויף בעלי עסקים דער ענין הנ"ל געפינט מען ביי רשב"י: די גמרא דערציילט, אַז אַרויסגיין ענדיק פון מערה נאכן זיין דארט י"ב שנה און זעענדיק ווי מענטשן פאַר־נעמען זיך מיט אַקערן און זייען, אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהם מיד נשרף"; דוקא נאך דעם דרייצנטן יאר איז כל היכא דהוה מחי ר"א הוי מסי ר"ש, א"ל בני די לעולם אני ואתה": דער דיוק אין די לעולם (בעוסקי תורה אני ואתה" איז (ניט אָז ס'איז גענוג ווען בלויז זיי אליין זיינען עוסקי תורה" און אַנדערע וועלן זיך ח"ו ניט עוסק זיין אין

תורה, נאָר) אַז עס איז גענוג וואָס ביי זיי איז געווען תורתו אומנתו" אויף צו אויפטאָן אַט די תנועה אין וועלט (די לעולם"). וי"ל אַז דאָס איז אויך נרמז אין דעם חילוק צווישן י"ב און י"ג (שנה): דער מספר י"ב ווייזט אויף סדר השתלשלות (י"ב ראשי חדשים, י"ב גבולי אלכסון וכו'), י"ג איז העכער פון השתלשלות. און דעריבער: מצד בחי' י"ב - השתלשלות, וואו רצוא" און שוב" זיינען הפכים, זאָגט מען מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה" - עס איז ניטא דער חיבור פון חיי עולם" און חיי שעה" (אַז אויך ביי די וואס כרבי וזרעי" זאל זיין די תנועה פון אפגעבן זיך מיט חיי עולם"); דוקא מצד בחי' י"ג"איז געוואָרן די הנהגה פון הוה מסי ר"ש" - ניט אפגעזונדערט פון וועלט, נאָר אדרבה, היילן (ווייל עס איז קרייניק) די וועלט - אויפטאָן אין וועלט די תנועה פון עוסקי תורה".

(29) לקוטי תוקה ר"פ שמיני. הענין כי יש ב' מיני צדיקים. הא' אותן שהם בסתר שעבודתם ברוחניות פי' בכוונת הלב לייחד יחודים עליונים ובבחינת עליות. וכגון רשב"י כשהיה במערה י"ג שנה שבדוא לא היה יכול לקיים במעשה כמה מצות מעשיות שהרי לא היו ניוונים רק מחורבא ועינא דמיא דאיברי להו א"כ לא קיים אכילת מצה בפסח וקדוש על היין ואתרוג וסוכה כו'.

(31) שבת לג עמוד ב. ואמאי קרו ליה "ראש המדברים בכל מקום"? דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, וייתיב יהודה בן גרים גביהו. פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו: תקנו שנוקים, תקנו גשורים, תקנו מרחצאות. רבי יוסי שמת. נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו, לא תקנו אלא לצורף עצמן. תקנו שנוקין — להושיב בהן זונות, מרחצאות — לעדן בהן עצמן, גשורים — ליטול מהן מקס. הלא יהודה בן גרים וסיפר דבריהם, ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה — יתעלה. יוסי ששמת — יגלה לציפורי. שמעון שגינה — יהרג. אַזל הוא ובריה, טשו בי מדרשא. כל יומא הנה מתא להו דביתהו ריפתא וכוונא דמיא וברכי. פי תסיף גזירתא אמר ליה לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגלגא לו. אַזלו טשו במערתא. איתרחיש גיסא איברי להו תרובא ועינא דמיא, ונהו משלחי מנייהו ונהו יתבי עד צואריהו בתלא. כולי יומא גרסי. בעידן צלוני לבשי מיכסו ומצלו, ונהדר משלחי מנייהו פי היכי דלא ליבלו. איתבו תריסר שני במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן

לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה. נפקו, חזו אינשי דקא פרכי ונרעי, אמרו: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה. כל מקום שנותנין ענינהו מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם: להקריב עולמי יצאתם?! חזרו למערתכם! הדור אַזול איתבו תריסר ירחי שטא. אמרו: משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! נפקו. כל היכא דהנה מחי רבי אַלעזר, הנה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אַני נאמת. בהדי פגיא דמעלי שבטא חזו הווא סבא דהנה נקוט תרי מדאגא אסא ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? אמר להו: לכבוד שבת. ותיסגי לך בחד! — חד כנגד "זכור" וחד כנגד "שמור". אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל. איתביה דעתיהו. שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה. עייליה לבי כני, הנה קא אריד ליה לבישריה. חזא דהנה ביה פילי בגופיה. הנה קא בכי וקא נתרו דמעת עיניה וקמצינחא ליה. אמר לו: אוי לי שראיתיך בכה. אמר לו: אשחיד שראיתיך בכה, שאילמלא לא ראיתיך בכה — לא מצאתי בי כה. דמעיקרא פי הנה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושא, הנה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי. לסוף, פי הנה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושא — הנה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחי עשרין וארבעה פירוקי. אמר: הואיל ואיתרחיש גיסא אַזיל אתקין מילתא. דכתיב: "ויבא יעקב שלם", ואמר רב: שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו. "ויסח את פני העיר", אמר רב: מטבע תישן להם, ושמאל אמר: שנוקים תישן להם, ורבי יוחנן אמר: מרחצאות תישן להם. אמר: איכא מילתא דבעי לתקוני? אמרו ליה: איכא דוקתא דאית ביה ספק טומאה ואית להו צערא לכהנים לאקופי. אמר: איכא איניש דידע דאיתחזק הכא טהרה? אמר ליה הווא סבא: כאן קיצץ בן זכאי תורמסי תרומה. עבד איהו גמי הכי, כל היכא דהנה קשי — טהריה, וכל היכא דהנה רפי — צייניה. אמר הווא סבא: טיהר בן יוחי בית הקברות! אמר ליה: אילמלי לא היית עמנו, נאפילו היית עמנו, ולא נמנית עמנו — יפה אתה אומר. עכשיו שהיית עמנו, ונמנית עמנו, יאמרו: זונות מפרנסות זו את זו, תלמידים חכמים לא כל שפן?! יתב ביה עיניה ונח נפשיה. נפק לשוקא חזניה ליהודה בן גרים. אמר: עדיין יש לנה בעולם? נתן בו עיניו ונעשהו גל של עצמות.

(33) גיטין סז עמוד א. דתנאי, איסי בן יהודה היה מונה שבחן של חכמים: רבי שמעון — טוחן הרבה ומוציא קימא. תנא: משפח קימא, ומה שמוציא — אינו מוציא אלא סובין. וכן אמר רבי שמעון לתלמידיו: בני, שנו

מדותי, שְׁמִדוֹתֵי תְרוּמוֹת מִתְרוּמוֹת מִידוֹתֵי שֶׁל רַבִּי
עָקִיבָא.

(34) זהר חלק ג רצב עמוד א. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִסְתַּכֵּל
הָיִנָּה כָּל יוֹמָא בְּהָאֵי קָרָא, דְּכַתִּיב, (תהילים ל"ד:ג') בִּינִי'
תְּתַלְלֵל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ. וְהָאֵידָנָא אֲתַקֵּינִים
קָרָא כָּלָא. בִּינִי' תְּתַלְלֵל נַפְשִׁי וְדָאִי, דְּהָא נִשְׁמַתִּי בִּיה
אַחֲדָא, בִּיה לְהֵטָא, בִּיה אֲתַדְבָּקַת וְאִשְׁתַּדְּלַת
וּבְאַשְׁתַּדְּלוּתָא דָּא תִּסְתַּלַּק לְאַתְרָהָא. יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים
וַיִּשְׁמְחוּ, כָּל הָנִי צְדִיקָיָא, וְכָל בְּנֵי מְתִיבְתָּא קְדִישָׁא,
וְזָכְרֵי דְאַתְרֵינִי הַשְׁתָּא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּלָהוּ שְׁמַעִין
מְלִי, וְסִדְרָאן. בְּגִין כֹּה, (תהילים ל"ד:ד') גִּדְלוּ לִינִי אֲתִי
וְנִרְמָמָה שְׁמוֹ יִתְדִיו.

שם רפח עמוד א. פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שיר השירים
ז:י"א) אָנִי לְדוּדִי וְעָלִי תִשׁוּקָתוֹ. כָּל יוֹמִין דְּאַתְקַטְרָנָא
בְּהָאֵי עֲלָמָא, בְּסִד קְטִירָא אֲתַקְטְרָנָא בִּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וּבְגִין כֹּה הַשְׁתָּא וְעָלִי תִשׁוּקָתוֹ. דְּהוּא וְכָל סִיעֵתָא
קְדִישָׁא דִּילֵיהּ, אֲתוּ לְמִשְׁמַע בְּסִדְנָה, מְלִין סְתִימִין,
וְשִׁבְחָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, פְּרִישׁ
וְאַתְפָּרֵשׁ מִכָּלָא, וְלֹא פְרִישׁ, דְּהָא כָּלָא בִּיה מִתְדַּבֵּק, וְהוּא
מִתְדַּבֵּק בְּכָלָא הוּא כָּלָא.